

Nr 42.

Ankom till riksdagens kansli den 15 maj 1923 kl. 6 e. m.

Utlåtande i anledning av väckta motioner om ändrade bestämmelser rörande uppbörd av landstingsområdenas bidrag till skjutsentreprenaderna.

(2:a avd.)

Uti en inom första kammaren väckt motion, nr 63, av herr *Lyberg* har — under hänvisning till vad av motionären i motivering till en av honom likaledes väckt motion nr 61 blivit anfört om »landstingsområdes bidrag till skjutsentreprenaderna» — hemställts, att riksdagen ville för sin del besluta följande ändrade lydelse av 55 § i kungl. stadgan om skjutsväsendet den 22 juni 1911:

För landstingsområde skall distriktets andel i bidragen utgå av landstingsmedel och i god tid före varje halvt års utgång inbetalas till Konungens befallningshavande för att tillställas entreprenörerna.

Tillika har uti en inom andra kammaren väckt motion, nr 23, av herr *Laurén* hemställts, att riksdagen behagade besluta att med de ändringar, som därav kunna påkallas i nådiga stadgan om skjutsväsendet den 22 juni 1911 och gällande förordning om landsting den 21 mars 1862, uppdraga åt landstingen att från och med innevarande år i sina utgifts- och inkomststater årligen upptaga den del av bidragen till skjutsentreprenaden, som eljest särskilt för sig skulle hava debiterats i samband med kronoutskylderna, och sålunda låta medelsbehovet för ifrågasvarande ändamål bliva föremål för en med landstingens övriga behov gemensam uttaxering.

Dessa motioner, som hänvisats till jordbruksutskottet, hava av utskottet behandlats i ett sammanhang.

Den av herr Lyberg åberopade motiveringen är av följande lydelse:

I 55 § av kungl. stadgan om skjutsväsendet den 22 juni 1911 föreskrives, att landstingsområdes andel i bidrag till skjutsentreprenaderna utgöres medelst en särskild avgift, vilken skall utgå i förhållande till bevillningen på sätt i lagrummet närmare stadgas, samt att Konungens befallningshavande, som det åligger att i sammanhang med kronoskatterna hos de skattskyldiga uttaga avgiften, har att, med tillämpning av den stadgade debiteringsgrunden, låta verkställa uträkning å det öretal, som för distriktet belöper på varje krona bevillning. Vidare stadgas i samma lagrum, att avgiften skall under benämning *bidrag till skjutsentreprenaderna* debiteras och indrivras samt hos Konungens befallningshavande insättas, att av därvid inflyttna medel eller, i den mån sådana ej finnas hos Konungens befallningshavande inestående, av »under händer havande statsmedel», Konungens befallningshavande skall efter varje halft års utgång låta utbetala till entreprenörerna vad dem i bidrag från distriktet tillkommer, samt att särskild redovisning över uppbörden av de skattskyldigas avgifter bör inom viss tid tillställas landstingets revisorer för granskning och yttrande till nästa landsting.

Uppenbart är, att uträkningen och införandet i debetsedlarna av dessa numera i förhållande till landstingsskatten försvinnande små bidragsbeloppen äro förenade med ungefär lika mycket besvär som motsvarande åtgärder med landstingsskatten. Även den av lagbudets innehåll nödvändiggjorda särskilda redovisningen och bokföringen av avgiften påkallar ett icke obetydligt arbete. Bestämmelserna härom hava knappast under senare tid varit motiverade av de skäl, som ursprungligen talat för olika debiteringsgrunder för landstingsskatten, å ena, och landstingsområdes entreprenadbidrag å andra sidan. Men sedan den tidigare olikheten i debiteringsgrunder, efter ändrade bestämmelser om bevillningens utgörande, faktiskt försvunnit, måste de numera betecknas såsom fullständigt meningslösa. Till besparande av överflödigt arbete och onödiga kostnader bör därför skjutsstadgan ändras därhän, att landstingets bidrag till skjutsentreprenaderna kommer att utgå av landstingsmedel, likasom statens bidrag utgår av statsmedel och bidrag från stad, som icke deltagar i landsting, tages ur stadens kassa. Den hittills varande posten i kronodebetsedlarna »bidrag till skjutsentreprenaderna», skulle där-
efter försvinna.

Bestämmelserna, att länsstyrelsen i visst fall äger av statsmedel förskjuta den å landsting belöpande andelen av entreprenadbidrag samt att särskild redovisning skall av länsstyrelsen lämnas över uppbörden, lära samtidigt bliva överflödiga. Däremot synes det vara mest praktiskt, att utbetalningarna till vederbörande entreprenörer likasom hittills ombesörjas av länsstyrelsen, som i allt fall har att verkställa dylik utbetalning av statens andel. Skjutsstadgans ifrågasättande lagrum, 55 §, skulle alltså endast innehålla föreskrift, att för landstingsområde distriktets andel i bidragen utgår av landstingsmedel och i god tid före varje halft års utgång inbetalas till Konungens befallningshavande för att tillställas entreprenörerna.

Herr Laurén har såsom stöd för sin hemställan åberopat i huvudsak samma skäl som de av herr Lyberg sålunda anförda.

Utskottet.

De skäl, som av motionärerna anförts för den ifrågasatta förenklingen av sättet för uppbörd av landstingsområdenas bidrag till skjuts-

entreprenaderna, finner utskottet beaktansvärda. Utskottet anser sig emellertid för sin del böra förorda, att frågan härom till en början göres till föremål för övertägande av Kungl. Maj:t.

I anslutning härtill får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motioner måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville taga under omprövning frågan om förenkling i av motionerna angiven riktning av sättet för uppbörd av landstingsområdenas bidrag till skjutsentreprenaderna samt till riksdagen inkomma med det förslag i ämnet, vartill Kungl. Maj:t må finna anledning.

Stockholm den 15 maj 1923.

På jordbruksutskottets vägnar:

O. NILSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 41.